

[Brøndlund Nielsen.]

Bl. a. synes det, som om eleverne i de ældste klasser, hvor forståelsesmuligheden er størst, skal undervises i fremmede religioner, men ikke nødvendigvis i kristendomskundskab. Vi mener endvidere, at de praktiske fag bør have en stærkere placering, end der er givet dem i forslaget.

Venstre deler ikke ensidig kritik af eksamen. Vi mener, at eksamen kan være socialt heldig, fordi den giver elever en reel mulighed for at demonstrere kunnen på tværs af eventuelle vanskeligheder ved at klare sig i et andet miljø, end det barnet er vant til hjemmefra.

Efter venstres opfattelse må vi være meget på vagt over for ting, der kan være med til at fremkalde mere centralisering inden for folkeskolen. I den forbindelse nåede vi ikke under drøftelserne i det tidligere folketing at blive helt beroliget med hensyn til dette forslags konsekvenser for skolestrukturen. Men i samme forbindelse hilser vi tankerne om en udbygning af en lokalbefolknings ret til at bevare en skole gennem afstemning velkommen, og jeg vil gerne takke ministeren for den bebudelse af et konkret forslag på dette område, der lige nu er fremkommet. Det var venstre, der i 1958 fik denne adgang indført i loven, og jeg tror, den har været et nyttigt redskab for nærdemokratiet.

Venstre har sagt, at vi ikke skal have en unødigt reformuro omkring folkeskolen, og man kan rejse det spørgsmål, om det ikke ville være den rette skolepolitik at gå mere etapevis frem i lovgivningen. Det vil i vidt omfang svare til det, der foregår i skolen. Man nærmer sig en udelt skole via dispensationsbestemmelser, og vi kan så udforme en lovgivning, der både kan imødekomme udviklingen og støtte den. Vi skal være vældig forsigtige med herinde at vedtage store beslutninger, der opstiller ideelle mål, uden at vise vejen til dem. Fremfor at virke som inspirerende udfordringer i skolens dagligdag kan de komme til at virke som udfordringer i ordets anden betydning over

for dem, der arbejder i skolen. Dette hensyn til arbejdet i skolen er det vigtigste, men det hænger sammen med og peger i samme retning som et økonomisk hensyn, som både befolkningen og vi herinde er klar over må veje tungt.

Men dette lovforslag rejser mange spørgsmål, og vi er parat til at være med til at drøfte dem i undervisningsudvalget.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det forslag, der her behandles, har været behandlet en gang tidligere, og jeg kan indledningsvis sige, at det radikale venstres grundholdning til forslaget fortsat er den, som hr. Ole Vig Jensen gav udtryk for på partiets vegne den 17. januar 1973. Det vil i al enkelhed sige, at vi naturligvis stadig står på det grundlag, som folketingsbeslutningen af 1969 er for den fremtidige skole, det såkaldte 9 punkts program.

Det, der undrer, synes jeg, ved dette lovforslags genfremsættelse, er, at forslagsstillerne ikke har taget højde for den debat, der kom omkring forslaget, sidst det var fremme. Der blev dengang fra adskillig side, også fra radikal side, fremsat en kritik af, at der ikke endnu var taget højde for den situation, som er skabt ved fagtrængslen i folkeskolen. I det radikale venstre er vi af den opfattelse, at det nok er et af de allervæsentligste problemer i øjeblikket, at vi får gjort noget ved fagtrængslen. Det er efterhånden blevet til dagligt avisstof, at de grundlæggende fag, f. eks. dansk og regning, er udsat for en for lille timetalstildeling. Mange forældre og mange lærere føler, at der ikke er mulighed for at give et så tilstrækkeligt grundlag, som der tidligere har været. Jeg mener ikke, vi kan sidde en sådan kritik, en sådan diskussion, overhørig. Det betyder ikke, at vi skal vende tilbage til, hvad vi har forladt, de gamle former for indlæring i disse fag, men det betyder, at vi må finde ud af, hvordan vi kan styrke navnlig faget dansk. Det har man ikke taget højde for i det forslag, som jeg har forstået det har været vigtigt for den tidli-